

Tuff start sporrade Viveca

Viveca Nilsson har varit uppfödare i mer än 40 år. Här på gården i Jyckeberga mitt i högen av valpar och en taxamma. Foto: Kerstin Norberg

Fakta om Mikkels kennel

Ägare: Viveca Nilsson, snart 72 år, f.d. husdjurstekniker/veretinarassistent.

Bor: Villa Jyckeberga i Odensala (Märsta) med maken Kristin Giselsson, som har Brackenhills kennel (borderterrier), men som också är mycket intresserad och aktiv i arbetet med taxarna.

Ras: Strävharig tax.

Utmärkelser: Taxklubbens uppfödarpriis i guld högre valör, förtjänststecken och utmärkelsestecken i guld med eklövskrans. Ett antal hundar har avelspris i olika valörer.

Förtroendeuppdrag: Satt i ÖsvTK:s styrelse i många år på 70-talet, och var ordförande i Upplands Grythundklubb.

När fick du din första hund?

– Vi hade alltid hundar hemma när jag var barn, och jag plockade hem lite olika hundar där på landet utanför Falkenberg. Första taxen, Tegews Happy, köpte jag 1964 för 100 kronor från Torolf Winqvist. När hon var 18 månader tog jag mot bättre vetande en kull på henne, och det gick inget vidare. De fyra hanvalparna ärvde pappans hjärtfel och dog före två års ålder.

Och ändå vågade du dig på att bli uppfödare?

– På mitt livs första utställning i Västerås Folkets Park ställde jag ut Happy och en av hennes söner för Dag Dufwa. Hanen fick en nolla för han var blyg och Happy fick två nollor för hon var både bitsk och hade underbett. Så jag beslöt mig för att komma igen, gav bort mina båda hundar, och 1967 köpte jag Lagopus Hia-Carrese från Anne Bünsow, och Hia visade sig vara ett lyckokast, både jaktligt och som en underbar kompis. Avelsmässigt förstod jag som ny-

börjare inte att till fullo utnyttja henne. Hon blev nordisk grytjaktchampion och vann bland annat SM i gryt för alla raser 1972.

När fick du ditt kennelnamn, och varför blev det Mikkels?

– Det var 1972, efter 1 ½ års sökande. På den tiden måste man ju meritera sig för att få kennelnamn. Mikkels var mitt femte förslag. Alla andra uppfödare med grytinriktning hade anknytning till jord och gryt i sina kennelnamn. Att jag valde stavningen med kk var för att det inte skulle bli för mycket svenskt ”mickel räv” i namnet.

Har du alltid haft strävhar?

– Ja, jag är ”rasist” där, har aldrig intresserat mig för något annat hårlag. Och huvudsakligen är det normaltaxar, men jag har faktiskt haft två dvärgkullar.

Vilken inriktning har du med uppfödningen?

– Jag har i stort sett nästan alltid haft två lin-

jer – en drivande och en sällskaps/grytlinje. Den drivande linjen startade med Lagopus Katja, och efter några års uppehåll har den fortsatt med vår tyska import Ch Xandra vom Schwarzen Moor och hennes ättlingar, som i kombination med svenska jakthundar har lämnat mycket trevliga och dugliga drivande avkommor. I första hand försöker jag placera jaktvalparna hos jägare, men är det någon som vill jaga även med de andra så tycks det också fungera.

Jag tror på taxens mångsidighet. Den behöver inte vara enbart drev-, gryt- eller spårspecialist, den är klok nog att kunna arbeta med olika former av jakt om den bara har det rätta intresset och får det rätta stödet.

Taxen är ju i sig som ras en väldigt personlig hund – påhittig och intelligent och jag tycker det är viktigt att under den tid valparna växer upp hos oss försöka få fram individer som är lite extra i personlighet, och som för med sig en stor trygghet och tillit när de sedan flyttar ut i världen.

Vad har du för krav på avelshundar?

– När man har hållit på så länge som jag så känner man ju till de svenska hundarna i generationer bakåt. Och det är ju en fördel. Samtidigt finns det ju nu så stora möjligheter att föra in nytt spännande blod i de gamla stammarna. Helst vill jag först träffa den hund jag funderar på att använda, och han ska ha en bra mentalitet, bra hårlag och benstomme och vara könspräglad. En jakthund ska vara jaktmeriterad och en utställningshund ska ha en utmärkt exteriör och utstrålning. Och så skall vi gilla varandra! Stämmer inte personkemin, då blir inte den hanen använd till min tik.

Hur väljer du valpköpare?

– Första sorteringen görs redan i telefon. Och för de som kommer ut och hälsar på valparna är det en fördel om de sätter sig på golvet och leker med valparna – är de inte så rörliga att de kan göra det, ja, då blir det inget. Jag styr också gärna så att folk får rätt valp. Det viktigaste är att valpen får ett bra liv, ett bra förhållande till sina ägare och att den helst får stanna där livet ut. Hellre får en valp gå kvar lite extra tills rätt köpare dyker upp. Och jag vill ha fortsatt kontakt med mina valpköpare för att kunna följa mitt avelsarbete.

Vilken är din mest minnesvärda hund?

– Hia, som jag redan nämnt – hon betydde väldigt mycket för mig. Det var liksom hon och jag, vi var kompisar, helt enkelt. Och sedan var det roligt med hennes enorma framgångar på jakten. Avelsmässigt gick det inget vidare förrän vid fjärde kullen då hon parades med tyskfödde IntNordUgCh, NordJgCh Ali von Helvesiek – med honom kom den exteriöra kvaliteten. Där föddes Int, SFinUkvCh Mikkels Mira, som kom att få stor betydelse i min avel, inte minst som mamma till IntNord oDkUdgvCh Mikkels Mäster, som sedermera gick i avel i Danmark och Tyskland.

Den oförglömliga NordBgCh Lagopus Hia-Caresse med Viveca Nilsson efter SM-segern i gryt 1972.

Andra hundar som betytt mycket för mig och min uppfödning har varit IntoNordUgCh, SoFinJgCh Mikkels Miiri och IntoNordUvCh Mikkels Mantjek, och inte minst den från Norge inköpte IntoSUGCh, NV-90 Wenja's Illbatting.

Ditt roligaste hundminne?

– På äldre dar drabbades Hia då och då av blodsockerfall, och en gång hände det när hon var nere i ett gryt. Hon låg medvetlös där i nio dagar. Jag letade och letade varenda dag, ropade och stampade i marken, och på något sätt måste hon ha hört mig för till slut kom hon upp och hittade hem. Hon var då i ett bedrövligt skick, mager, uttorkad och skadad. Men det var en otrolig känsla att få henne tillbaka.

Det tråkigaste minnet?

– Det handlar också om Hia. Vid ett slagsmål i hundgården, förmodligen förorsakat av grannens retsamma katt, fick Hia ett blodsockerfall och hennes bästa kompis, Lagopus Katja, gav sig på henne och hon blev så illa skadad att jag var tvungen att ta bort henne. När Katja väl lugnat ner sig förstod hon inte vad som hänt, utan letade i dagar förtvivlat efter Hia. Det hände den 4 december 1977 och Hia blev endast tio år.

Hur många hundar har du nu?

– Tre hanar: SoFinUgCh, FinJgCh Mikkels Michelangelo, Mikkels Mozez (nästan champion) och Mikkels Midnight, som är i början på sin karriär. Tre avelstikar: Mikkels Minta, Mikkel Märnit för jakten och Mikkels Minette, som snart ska paras för första gången. Och så våra tre underbara pensionärer: SUGCh Bestdrivers Cita, 13 år drygt, Ch Xandra vom Schwarzen Moor, nästan 14 år, och så Mikkels Marijke, sju år.

Hur ser fortsättningen ut för dig?

– Det går det inte att sia om. Bäst att ta en dag i sänder och inte planera längre än till nästa valpkull! Men det kommer alltid att finnas taxar här. Kanske den mindre varianten så småningom, när orken börjar sina!

KERSTIN NORBERG